

Arrest

nr. 183 042 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

(Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens de verklaringen van uw vader K. K. (...) (O.V. 4.805.530) afgelegd in het kader van zijn asielaanvraag, volgens uw eigen verklaringen en volgens de gegevens in uw administratieve dossier bent u een etnische Albanees afkomstig uit Vlorë en bent u Albanees staatsburger. Uw vader was van bij de oprichting van de Democratische Partij lid van deze partij. In 1992 scheidde uw vader officieel van uw moeder M. H. (...). Na de scheiding kreeg hij het hoederecht over u, uw zus R. (...) en uw in 2014 overleden broer F. (...). Uw jongste broer D. (...) bleef bij uw intussen in Italië verblijvende moeder. In 1995 werd uw vaders winkel in brand gestoken waardoor uw vader veel geld verloor. Hij ging vervolgens uit financiële overwegingen naar Italië en bracht zijn kinderen, onder wie u, toen onder in een weeshuis in Sarandë. In december 1996 keerde hij naar Albanië terug. Korte tijd nadien werd het

gemeentehuis van Vlorë aangevallen en ontstond een revolte, georganiseerd door de Socialistische Partij uit onvrede met het ineensstorten van de piramidespelen. Uw vader begaf zich naar de plaats van het conflict en spoorde de menigte met een megafoon aan rustig te blijven. Hierbij werd hij beledigd en bedreigd en later die avond werd zijn woning beschoten. De volgende dag vond zijn schoonbroer, toen die bij uw vader langskwam, een dreigbrief voor jullie woning waarin uw vader en zijn kinderen ten gevolge van zijn politieke voorkeur en activiteiten met de dood werden bedreigd. Vervolgens verliet hij op aanraden van de voorzitter van de Democratische Partij Albanië en reisde hij opnieuw naar Italië. In 1997 werd u in het weeshuis waar u verbleef meegedeeld dat uw oom u kwam bezoeken. Enthousiast ging u hem tegemoet. In plaats van uw oom te zien botste u echter op twee mannen die onmiddellijk het vuur op u openden. U zakte in elkaar en werd per helikopter naar Griekenland afgevoerd. Op 8 april 1997 werd uw vader in Italië door iemand van een ziekenhuis in Griekenland opgebeld met de melding dat u was neergeschoten. Uw vader vroeg vervolgens in Italië een visum voor Griekenland aan en reisde vijf dagen naar Griekenland. Vervolgens reisde hij terug naar Albanië en bracht zijn andere kinderen bij zijn zus in Malkeq onder. Zelf keerde hij naar Italië terug. Na een hospitalisatie van zes maanden werd ook u in Malkeq ondergebracht. In december 1998 keerde uw vader naar zijn zus in Malkeq terug. Op 19 januari 1999 verliet uw vader uit veiligheidsoverwegingen samen met u, die ten gevolge van de beschieting in 1997 blijvend gehandicapt bent, uw zus en uw broer F. (...) Albanië. Hij diende op 22 januari 1999 een asielaanvraag in. U was toen nog minderjarig en hoefde zelf nog geen asielaanvraag in eigen naam in te dienen. U werd op 3 december 2001 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 12 maanden (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar behoudens de reeds ondergane detentie) wegens heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf. Op 29 september 2006 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdrijf. Uw verzet tegen dit vonnis werd op 8 december 2006 bij vonnis van de Correctionele rechtbank te Leuven ongedaan gemaakt. U werd vervolgens op 8 januari 2007 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 6 maanden (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar behoudens de reeds ondergane detentie) wegens het dragen van/het in bezit zijn van twee vuurwapens zonder dat u daar een wettige reden voor had. Op 2 juli 2007 werd uw vader, en bijgevolg ook u, door het Commissariaat-generaal erkend als vluchteling. U werd op 19 augustus 2011 tegengehouden door de luchtvaartpolitie op de terugweg van Albanië naar België. U bleek in het bezit te zijn van een Albanese paspoort afgegeven op 14 juli 2006 en geldig tot 13 juli 2016. Uit de stempels van het paspoort bleek dat u in augustus 2010 vijf dagen in Albanië verbleven heeft. Op 10 oktober 2011 werd u door het Hof van Assisen te Brabant veroordeeld tot 20 jaar opsluiting wegens poging tot doodslag, gepleegd om diefstal of afpersing te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren; voor twee feiten van diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, en wegens lidmaatschap van een vereniging van misdadigers. Op 18 juli 2016 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van het hierop in de gevangenis van Iltre op 3 oktober 2016 georganiseerde gehoor verklaarde u dat u van mening bent dat uw vluchtelingenstatus behouden dient te blijven, omdat u al lang in België bent, omdat u van dit land houdt, omdat uw familie hier verblijft – u heeft hier onder meer een dochter en ook de dochter van uw in 2014 overleden broer verblijft hier – en omdat u geen banden heeft met Albanië. Bovendien vindt u dat het Hof van Assisen in uw zaak te streng heeft geoordeeld. Daarnaast gaf u aan dat de problemen die aan de basis lagen van uw vertrek uit Albanië in de jaren 1990 nog steeds van kracht zijn. U werd toen ten gevolge van uw vaders politieke activiteiten door personen gelinkt aan de Albanese staatsveiligheid beschoten. Sinds 1997 vreest u dan ook de Albanese staatsveiligheid. Deze dienst was anno 2016 nog steeds naar u op zoek. Een bevriende politieagent heeft u bij uw terugkeer naar Vlorë, Albanië, een aantal jaren geleden gewaarschuwd dat u er zo snel mogelijk moest weggaan. Hij verwees hierbij uitdrukkelijk naar uw familiegeschiedenis. Ook familieleden zeiden u dat het beter was dat u zou vertrekken. Hoewel niet letterlijk uitgesproken werd dat de staatsveiligheid naar u op zoek was, wist u, gelet op de familiegeschiedenis, dat u door de staatsveiligheid werd gezocht. U voegde hieraan nog toe dat u binnenkort een gunstig advies zal krijgen om onder elektronisch toezicht te worden vrijgelaten en dat uw vader intussen af en toe naar Albanië gaat, omdat zijn moeder ernstig ziek is. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 2 juli 2007 erkend werd als vluchteling, deze status vandaag wordt ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Assisen te Brabant van 10 oktober 2011. Uit dit arrest blijkt dat u definitief

veroordeeld werd voor poging tot doodslag, gepleegd om diefstal of afpersing te vergemakkelijken of om straffeloosheid ervan te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en lidmaatschap van een vereniging van misdadigers.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane arrest van 10 oktober 2011. Het Hof van Assisen stelde uitdrukkelijk dat de feiten waaraan u schuldig werd bevonden bijzonder ernstig zijn, ook al had u persoonlijk geen gebruik gemaakt van geweld. U had immers het wapen waarmee het slachtoffer gedood werd, geleverd en had naar het oordeel van het Hof een fundamentele rol gespeeld in het gebeuren daar u als enige in staat was om de vertaling van het Albanees naar het Frans met de andere beklaagden te verzekeren (zie pagina 17-20 van het arrest). Uw handelen heeft er mee toe bijgedragen dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd, en een vrouw met drie kinderen achterliet. Bijgevolg kan er niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 10 oktober 2011 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Naar het oordeel van het Hof van Assisen getuigen de feiten immers van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en de fysieke integriteit van anderen, en wijst uw persoonlijk gedrag op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving. Volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen vertoont u daarenboven een duidelijke neiging tot grootheidswaan en bent u slechts matig sociaal geïntegreerd (zie pag. 19 arrest Hof van Assisen). Niettegenstaande u zelf fysiek niet in staat was geweld te gebruiken, ziet u er blijkbaar geen graten in om een vuurwapen te overhandigen aan een persoon die er duidelijk niet voor terugdeinst om voor zijn eigen geldgewin een derde te doden. Uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid. De vaststelling dat u voor uw veroordeling door het Hof van Assisen in 2011 reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten waarbij u telkens een gevangenisstraf werd opgelegd en dat daarenboven door het Hof van van Assisen vastgesteld werd dat u in de maanden voorafgaand aan de overval medeplechtig was aan meerdere diefstallen die gepaard gingen met geweld of bedreiging, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 3 oktober 2016 door een medewerker van het Commissariaat-generaal gehoord.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Betreffende het feit dat u van mening bent door het Hof van Assisen van Brabant te streng gestraft te zijn, omdat u zelf nooit iemand vermoord heeft en omdat u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats stond, en betreffende het feit dat u naar eigen zeggen binnenkort onder elektronisch toezicht zal worden vrijgelaten (CGVS 3 oktober 2016, p. 2-3; p. 11), dient herhaald te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 10 oktober 2011 van het Hof van Assisen. Elektronisch toezicht betreft bovendien een gunstmaatregel waar gedetineerden in België van kunnen genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensmuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit het loutere feit dat u in een nabije toekomst onder elektronisch toezicht zou kunnen komen te staan kan overigens niet worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. U staat immers nog steeds onder de strikte controle van de overheid.

Betreffende uw langdurig verblijf in België en uw wens om hier te blijven wonen omdat u hier geïntegreerd bent (CGVS 3 oktober 2016, p. 2-3) kan worden opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde tot slot nog steeds niet naar Albanië te kunnen terugkeren omdat u vreest in Albanië door de staatsveiligheid vervolgd te zullen worden. Voor uw vaders asielaanvraag werd u in 1997 ten gevolge van uw vaders politieke problemen immers beschoten en deze problemen zijn nog steeds van kracht (CGVS 3 oktober 2016, p. 2-3). Dit gegeven op zich werpt echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus ingetrokken moet worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde bij terugkeer naar Albanië de Albanese staatsveiligheid te vrezen die u wegens de politieke activiteiten van uw vader heeft beschoten en die anno 2016 nog steeds naar u op zoek zou zijn. Hoewel er niet getwijfeld wordt aan het feit dat u in 1997 het slachtoffer werd van een beschieting, heeft u niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer naar Albanië anno 2016 nog steeds een vrees voor vervolging of ernstige schade te moeten koesteren.

Vooreerst kan er gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw terugkeer naar Albanië nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend. Daar waar uit uw verklaringen die u bij de politie op 19 augustus 2011 aflegde over de redenen van uw terugkeer naar Albanië blijkt dat u in 2011 naar Albanië was teruggekeerd om er de begrafenis van een familielid bij te wonen, blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal immers dat u twee keer naar Albanië bent teruggekeerd om er uw grootmoeder te bezoeken en dat u nooit voor een begrafenis van een familielid teruggekeerd bent (CGVS 3 oktober 2016, p. 7). Deze vaststelling op zich ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast is het loutere feit dat u op legale wijze via de internationale luchthaven van Tirana naar Albanië terugkeerde enkel en alleen om uw grootmoeder te bezoeken onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees voor de Albanese staatsveiligheid die u in 1997 viseerde en die nog steeds naar u op zoek zou zijn. Uw rechtvaardiging, met name dat u zich bewust was van het risico, maar dat u voorzichtig was, doet hieraan geen enkele afbreuk. Gelet op de zwaarwichtige problemen die u in het verleden heeft gekend – u werd in 1997 beschoten waardoor uw leven aan een zijden draadje heeft gehangen – en waaraan, zoals reeds werd aangestipt, geloof werd en wordt gehecht, is het immers allerm minst aannemelijk dat, indien er ook maar enige kans op een herhaling van dergelijke feiten zou bestaan, u het risico genomen zou hebben om in een relatief korte tijdspanne twee keer naar Albanië op familiebezoek te gaan, temeer daar uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat de beschieting in 1997 voor u een bijzonder traumatische ervaring was die anno 2016 nog steeds een blijvende en ernstige impact op uw leven heeft (CGVS 3 oktober 2016, p. 1-12). Hieraan kan overigens volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat uw vader, die nochtans aan de oorsprong zou liggen van uw problemen met de Albanese staatsveiligheid, ten gevolge van de ziekte van uw grootmoeder heen en weer tussen België en Albanië reist (CGVS 3 oktober 2016, p. 11-12). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij hierbij problemen zou ondervinden.

Dat een bevriende politieagent u bij uw tweede reis naar Albanië gezegd zou hebben dat u zo snel mogelijk weg moest gaan – hij zou hierbij verwezen hebben naar jullie familieverleden –, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat, toen deze politieagent u dit vertelde, u hem niet om uitleg heeft gevraagd om hetgeen hij zei te verduidelijken (CGVS 3 oktober 2016, p. 7-8). Nochtans kan van iemand die beweert in zijn land van herkomst in gevaar te zijn in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn beweerde vrees. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na deze uitdrukkelijke waarschuwing vanwege deze politieagent nog een twaalfal dagen in Albanië verbleef en dat u in die periode zelfs naar het weeshuis in Sarandë, waar u nochtans in 1997 werd beschoten, terugkeerde. In Sarandë verbleef u op hotel en trok u met vrienden naar het strand (CGVS 3 oktober 2016, p. 4-5). Uw houding na de door u beweerde waarschuwing vanwege een politieagent, met name uw bezoek aan het weeshuis in Sarandë, waar u in het verleden werd beschoten, en uw activiteiten in Sarandë die als toeristisch kunnen worden omschreven, kan dan ook in geen geval in overeenstemming gebracht worden met de door u beweerde ernst van de waarschuwing van de politieagent. Van iemand die de boodschap heeft gekregen dat hij best zo snel mogelijk weg gaat omdat er, gelet op de familiegeschiedenis, gevaar is, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat, indien hij aan de inhoud van deze waarschuwing geloof hecht, hetgeen, zoals uit uw verklaringen blijkt, voor u het geval is, hij inderdaad zo snel mogelijk verdwijnt en dat hij niet

terugkeert naar de plaats waar hij in het verleden één of meerdere zwaarwichtige incidenten heeft meegemaakt.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw actuele vrees ten aanzien van de Albanese staatsveiligheid.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de veiligheidssituatie in Albanië anno 2016 geenszins te vergelijken is met de veiligheidssituatie in 1997, toen Albanië in een situatie verkeerde die gelijkgeschakeld kan worden met een burgeroorlog. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat in Albanië actueel maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. U gaf hoogstens in algemene bewoordingen aan de Albanese autoriteiten niet te vertrouwen omdat ze onbekwaam en corrupt zijn (CGVS 3 oktober 2016, p. 8). Hoewel deze verklaringen erop gericht zijn de informatie van het Commissariaat-generaal in verband met de doeltreffendheid van de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in vraag te stellen, wijst het Commissariaat-generaal erop dat de feiten die u hebt aangevoerd in casu, met name uw vrees voor de staatsveiligheid, niet als geloofwaardig werden beschouwd, zodat de informatie die u aanhaalt, in uw geval niet relevant is. In ieder geval volstaat het algemene karakter van uw verklaringen niet om te bewijzen dat de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten actueel niet doeltreffend zou zijn. De asielzoeker moet namelijk in concreto en in zijn specifieke geval aantonen dat er, in het licht van deze informatie en van de feiten die hij aanbrengt, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu alleen op basis van de elementen die u voorlegt.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Albanië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/5, 48/7, 49, 55/3/1, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 2 van het burgerlijk wetboek, van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 betreffende de procedure voor de commissaris-generaal, van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/CE, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 8 EVRM, van het beginsel van niet-terugwerkende kracht van de wetten, van het beginsel van juridische veiligheid en van het beginsel dat verbiedt dat een recht dan definitief verworven is in te trekken.

2.2.1. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de intrekking van de vluchtelingenstatus uitspraak wordt gedaan.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet daar zij de mening is toegedaan dat de termijn om over te gaan tot de intrekking van de status van vluchteling, in het bijzonder tien jaar, is verstreken. Verzoekende partij diende reeds op 22 januari 1999, middels de asielaanvraag van haar vader, een asielaanvraag in België in. Derhalve neemt de termijn van tien jaar een einde op 23 januari 2009. Verzoekende partij betoogt: *“Dat op dit ogenblik de wet van 10 augustus 2015, met inbegrip van artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 noch niet van kracht was, en kon dus niet aan verzoeker toegepast worden zonder het beginsel van niet-terugwerkende kracht van wetten en reglementaire arresten te miskennen, beginsel dat de individuele interessen en de rechtszekerheid garanderen;*

Dat op het ogenblik dat de betwiste beslissing genomen werd, verzoeker zich kon beroepen op een verblijfsrecht dat definitief verkregen was;

Dat op grond van de hierboven aangehaalde elementen, het onbetwistbaar is dat de situatie van verzoeker niet het onderwerp maakte van een ernstige analyse;

Dat dit artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980, in dit geval niet als wettelijke basis kan dienen om over de intrekking van de hoedanigheid van vluchteling die aan verzoeker toegekend werd, te beslissen;

Dat verzoeker daardoor ook een schending van het beginsel van de niet-terugwerkende kracht van de wetten aanhaalt, evenals het beginsel van rechtzekerheid en het beginsel dat het intrekken van een definitief verkregen recht verbiedt”.

2.2.3.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de in artikel 49, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde termijn van tien jaar enkel geldt wanneer de minister of zijn gemachtigde aan de commissaris-generaal vraagt om de vluchtelingenstatus in te trekken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 49, § 2, tweede lid kan de minister evenwel te allen tijde aan de commissaris-generaal vragen de vluchtelingenstatus die de vreemdeling werd erkend in te trekken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet. Daar de minister *in casu* aan de commissaris-generaal gevraagd heeft de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken omdat zij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat zij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet geldt de in artikel 49, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van *“eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag”* dan ook niet.

Een schending van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet is derhalve niet aan de orde.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij enkel verwijst naar de inhoud van de rechterlijke beslissing die tegenover haar werd genomen, doch zich had moeten baseren voor de beoordeling van de strijdigheid met de openbare orde op de elementen aanwezig op het ogenblik van

het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder dat verzoekende partij reeds meerdere jaren van haar straf heeft uitgezeten en dat zij regelmatig geniet van penitentiair verlof wat niet wijst op een strijdigheid met de openbare orde.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat met toepassing artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus kan intrekken *“indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf”*. Verder oordeelt de Raad dat verzoekende partij met voormeld verweer niet weerlegt dat zij definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Evenmin weerlegt verzoekende partij met het louter herhalen van de strafuitvoeringsmodaliteiten de vaststelling van verwerende partij dat door haar houding van een absoluut gebrek aan normbesef en een gedurende jaren doorgedreven misdadig gedrag zij wel degelijk een gevaar vormt voor de samenleving en uit voormelde modaliteiten niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Buiten het herhalen van reeds eerder opgeworpen strafuitvoeringsmodaliteiten, die door verwerende partij in overweging werden genomen, laat verzoekende partij alle andere desbetreffende motieven van verwerende partij *in concreto* ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd. Aangaande motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Waar de Raad een aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel meent te ontwaren, merkt hij op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel opwerpt, lijkt zij te suggereren dat zij ervan uitging dat het stellen van strafbare handelingen nooit gevolgen zou kunnen hebben op haar erkenning als vluchteling.

Wanneer de administratieve overheid over een declaratieve bevoegdheid beschikt, worden de handelingen die zij stelt geacht een louter rechtserkennend karakter te hebben waardoor zij, naar het oordeel van de Raad van State, te allen tijde en ongeacht hun regelmatige dan wel onregelmatige karakter, kunnen worden ingetrokken telkens wanneer het algemeen belang dit vereist (M. Van Damme en A. Wirtgen, *“Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel”* in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342-343). Dienaangaande wijst de Raad erop dat de beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus een declaratief en bijgevolg een louter rechtserkennend karakter hebben (RvS 4 maart 2002, nr. 104.254; zie ook wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p. 94). Bijgevolg kan de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekende partij te allen tijde worden ingetrokken wanneer het algemeen belang dit vereist.

In de mate dat verzoekende partij zou betogen dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus rechten toekent, wijst de Raad erop dat een administratieve rechtshandeling die rechten toekent op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat (M. Van Damme en A. Wirtgen, *“Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel”* in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342 e.v.). *In casu* laat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk toe dat verwerende partij de vluchtelingenstatus intrekt wanneer een asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief werd veroordeeld voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf op het Belgisch grondgebied.

2.2.7. Waar verzoekende partij het onder meer heeft over de definitie van het begrip ‘sociale groep’, over het feit dat verwerende partij aan haar verhaal schijnt te twifelen en over het gegeven dat het verwerende partij toekomt te bewijzen dat zij fraude pleegde over de wezenlijke elementen die haar vrees voor vervolging gronden, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing uit twee componenten bestaat die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd. De ene component heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, een bevoegdheid die

aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet. De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat een asielzoeker overeenkomstig artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit advies kan evenwel niet bestempeld worden als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er immers sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoekende partij (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.916). Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een louter advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling. De Raad benadrukt vervolgens dat niettegenstaande de minister of zijn gemachtigde het advies van de commissaris-generaal niet kunnen negeren, zij er echter niet door gebonden zijn (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 54, n° 1197/001, p. 7). Het is derhalve pas op het ogenblik dat aan de verzoekende partij daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar mogelijke schendingen zich opdringt. Verzoekende partij kan dan ook te gepasten tijde, met name indien zij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de door haar geschonden geachte bepalingen opwerpen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT